

MINDEN FÉNY
ÁRNYÉKOT
VET.

A Fekete Prizma

New York Times bestseller

BRENT WEEKS

BRENT
WEEKS

A Fekete Prizma

A FÉNYHOZÓ 1

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Feleségemnek, Kristinek,
aki majd' tíz éven át bizonygatta, hogy igazam van.*

1. FEJEZET

KIP A CSATAMEZŐ FELÉ KÚSZOTT A SÖTÉTBEN. A nyomasztó köd kioltotta a hangokat, s elfedte a csillagok fényét. A felnőttek elkerülték ezt a helyet, a gyerekeket eltiltották tőle, ő mégis vagy százszor játszott már ezen a nyílt mezőn – de csak nappal. Ám ma éjjel komolyabb szándékkal jött.

Amikor felért a domb tetejére, felállt, és felrántotta a nadrágját. A háta mögött zúgott a folyó, vagy tán a harcosok, akik belevesztek tizenhat évvel ezelőtt? Kihúzta magát, elnyomta a képzelgését. Mintha lebegett volna a ködben, kiszakadva az időből. Bár jele nem volt, tudta, hogy a nap hamarosan felkel, s addigra a csatamező másik végén kell lennie, távolabb, mint keresgélés közben valaha is eljutott.

Még Ramir sem jött volna ki ide éjszaka. Mindenki tudta, hogy a Hasadt Szikla mezeje kísértetjárta hely. Csakhogy Ramnek nem kellett etetnie a családját, az ő anyja nem füstölte el a munkabérét.

Kip, szorosan markolva az övébe dugott kést, továbbindult. Nem csak a nyugalmat nem lelő holtak ragadhatták el az örökéjbe: egy

falka kegyetlen agyarú, éles patájú pekarit is láttak erre kószálni. A húsuk jó étel annak, akinek kötélidegei vannak, meg kanócos puskája, amivel jól tud célozni, de mióta a Prizmák Háborúja elpusztította a városok férfi lakóit, nem sokan maradtak, akik kihívnák a halált egy kis sonkáért. Rekton már csak árnyéka maradt hajdani önmagának. Az *alcaldesa* egyáltalán nem pártolta, hogy a városa lakói eldobják az életüket. És Kipnek kanócos puskája sem volt.

Nem csak pekarik kóboroltak az éjszakában. Valószínűleg a hegyi oroszlán és az aranymedve is izes, kövér falatnak találná Kipet.

Elnyújtott üvöltés hasított bele a csatamezőt borító ködbe és sötétbe, több száz lépés távolságból. Kip megdermedt. *Hát, persze, farkasok!* Hogy' is feledkezhetett meg róluk?

Még távolabbról másik farkas válaszolt az üvöltésre. Kísérteties hang volt, a vadon hangja. Az emberben megfagy a vér, ha hallja. Szép, csak éppen berezelsz tőle.

Kip megnedvesítette az ajkát, és elindult. Az a különös érzése támadt, hogy követik. Vadásznak rá. A vállá fölött hátranézett. Nem volt ott semmi. Persze hogy nem! Az anyja mindig mondta, hogy túl sokat képzelődik. „Menj csak nyugodtan, Kip! Jó hely ez! Az állatok jobban félnek tőled, mint te tőlük”, meg hasonlók. Egyébként az ilyen üvöltéseknek megvan az a sajátosságuk, hogy a valóságosnál közelibbnek hangzanak. Azok a farkasok mérföldekkel távolabb lehetnek.

A Prizmák Háborúja előtt ez kiváló termőterület volt. Az Umber partvidékét nagyon szerette a füge, a szőlő, a körte, a szeder, a spárga – *minden* megtermett itt! Tizenhat éve vívták meg az utolsó csatát – egy évvel azelőtt, hogy Kip megszületett –, de a felszaggatott síkság sebei még nem hegedtek be. Leégett házak vagy pajták elszenesedett oszlopai meredeztek, az ágyúgolyók mély barázdákat és

gödröket hagytak a földben. Ezek a kráterek most kavargó köddel teltek meg, olyanok voltak, mint egy-egy tó, alagút, csapda. Feneketlenek. Felmérhetetlenek.

A csatában használt varázslatok az évek során sorra elenyésztek a tűző napsütésben, de itt-ott még megcsillant a tört lándzsahegyek zöld luxinja. A talpa alatti kemény, sárga szilánkok a legkeményebb csizmatalpat is átvágták volna.

A hullarablók már rég elvittek a csatamezőről minden értékesebb fegyvert, páncélt és luxint, de a nagy esők után még évek múlva is felszínre kerültek rejtélyes tárgyak. Ebben reménykedett Kip, és amit keresett, azt legjobban a hajnal fényében láthatta meg.

A farkasüvöltés abbamaradt. Nincs rosszabb, mint ezt a vérfa-gyaszto hangot hallgatni, de abból legalább tudta, hogy merre vannak a farkasok. De most... Kip nyelt egyet, hogy megszabaduljon a gombóctól a torkában.

Áthaladt a sötét völgyön két, emberi kéz alkotta domb – halott-égető máglyák sok tízezer harcos tetemének maradványaival – között, amikor meglátott valamit a ködben. A szíve máris a torkában dobogott. Egy csuklya körvonalát látta, s alatta sötétséget fürkésző szemek villanását.

Aztán a jelenést elnyelte a gomolygó köd.

Egy kísértet! Ó, édes Orholam! Egy szellem még most is őrzi a sírját!

De nézzük a dolog derűsebb oldalát, hátha a farkasok *is* félnek a kísértetektől!

Kip rájött, hogy még mindig mozdulatlanul áll, s a sötétséget kémleli. *Indulj, hájfej!*

Elindult, szinte lopakodva. Igaz, kövér volt, ám azzal büszkélkedett, hogy nagyon könnyű léptű. Elszakította tekintetét a dombról: nyoma sem volt kísértetnek, sem embernek, akármi is volt az. Megint úgy érezte, hogy követik. Hátranézett. Semmi.

Kis koppanást hallott, mintha leesett volna egy kavics, és egy vilanást észlelt a szeme sarkából. Kip fölnézett a dombra. Kattanás, szikra – acélt ütögetnek a kovakőhöz!

Egy pillanatra világosság támadt a ködben, így Kip láthatta: nem kísértet, hanem egy katona! Ő csihol tüzet, hogy meggyújtja a puska kancát. Fellobbant a láng, megvilágította a katona arcát, és megcsillant a szemén. Becsíptette a kancát a puska kakasába, és körülnézett, célpontot keresve a sötétben.

A szeme még nyilván nem alkalmazkodott a sötéthez azután, hogy a (most már csak vörösen parázsló) kancáé lángjába nézett, mert pillantása elsiklott Kip feje fölött.

A katona megfordult, hirtelen, indulatosan.

– Mi az ördögöt kéne itt látnom? Párzó farkasokat?

Kip nagyon-nagyon óvatosan továbblépkedett. Bele kellett oltadnia a ködbe és a sötétségbe, mielőtt a katona ismét jól lát a sötétben, mert ha bármilyen zajt keltene, az nyilván vakon is tüzelne rá. Kip lábujjhegyen, teljes csendben haladt, és viszkedett a háta, mert biztos volt benne, hogy egy ólomgolyó bármelyik percben darabokra szaggathatja.

Sikerült. Száz lépés, sőt több, és senki nem ordított rá. Lövés sem törte meg a csendet. *Tovább!* Megtett még vagy kétszáz lépést, amikor balról fényt látott, egy tábortűz fényét. Kihunyóban volt, már csak a parázs izzott. Kip igyekezett nem belenézni a tűzbe, hogy óvja a látását. A közelben sehol egy sátor, se fekvőhelyek, csak a tűz.

Kip kísérletet tett Danavis mester éjjellátó technikájával: nem fókuszált a tárgyra, csupán periferikus látásával próbálta befogni a dolgokat. Volt valami rendellenes abban, amit látott. Közelebb ment.

A hideg földön két férfi feküdt. Az egyik katona volt. Kip, aki nemegyszer látta anyját kábult, eszméletlen állapotban, azonnal felismerte, hogy nem pusztán elájult. Természetellenes tartásban hevert a pusztá földön, tátott szájjal, leesett állkapoccsal, a szeme

mozdulatlanul meredt az éjszakába. A halott katona melletti, megláncolt férfi még élt. Az oldalán feküdt, karjai hátul megbilincselve, fejére egy fekete zsákot húztak, amelynek nyílását szorosan megkötötték a nyakán.

A fogoly élt és remegett. Nem, inkább zokogás rázta. Kip körül nézett. Más nem volt a láthatáron.

– Miért nem fejezed már be, te átkozott? – förmedt rá a fogoly.

Kip megdermedt. Azt hitte, nem lehetett hallani a közeledését.

– Gyáva! – mondta a fogoly. – Csak parancsot teljesítesz, ugye? De Orholam rád is lesújt azért, amit azzal a városkával tenni akartok!

Kipnek fogalma sem volt, miről beszél a férfi. A hallgatása el is árulta ezt.

– Te nem közülnök való vagy! – A fogoly hangjába remény költözött. – Kérlek, segíts rajtam!

Kip előrelépett. A férfi szenvedett. Kip megállt, lenézett a halott katonára. A katona ingét átáztatta a vér a mellénél. A fogoly ölte volna meg? De hogyan?

– Kérlek, hagyd rajtam a láncokat, ha muszáj, de könyörgöm, nem akarok sötétben meghalni!

Kip érezte, hogy ez kegyetlenség, de hátrébb lépett.

– Te ölted meg?

– Hajnalban kell kivégezniük. Elmenekültem, de *ez* elkapott, és a fejemre húzta a zsákot, mielőtt meghalt. Ha már hajnalodik, bármikor itt lehet a váltás!

Kip még mindig nem értette. Rektonban senki sem bízott meg az átvonuló katonákban, az alcalesa megmondta a város fiataljainak, hogy egyelőre nagy ívben kerüljenek el minden katonát. Garadul, az új szatrapa ugyanis kinyilvánította, hogy kivonja magát a Chroméria fennhatósága alól. Ő mostantól Garadul *király*, mondta, ugyanakkor elvárta, hogy a várostól megkapja a szokásos újonc létszámot.

Az alcaldesa viszont kijelentette a követének, hogyha már nem szatrapa, akkor nincs joga újoncozni sem. Garadul sem királyként, sem szatrapaként nem fogadhatta ezt örömmel, de Rekton túl kis város volt ahhoz, hogy foglalkozzon vele. Mindenesetre jobban tettek, ha elkerülik a katonáit, amíg ez az egész véget nem ér.

Ám csupán abból, hogy Rekton nem működött együtt a szatrapával, még nem következett az, hogy ez az ember Kip barátja.

– Ezek szerint te bűnöző vagy? – kérdezte Kip.

– A Nap Ünnepeinek hat árnyékára, nem! – válaszolta a férfi. A remény eltűnt a hangjából. – Figyelj, fiú! Mert a hangodból ítélve gyerek vagy, ugye? Figyelj, én ma meghalok. Nem menekülhetek. Az igazat megvallva, nem is akarok. Menekültem már eleget. Ezúttal harcolni fogok.

– Nem értem.

– Majd megérted. Vedd le a kámzsámat.

Bár érzett némi kételyt, Kip kioldotta a csomót a férfi nyakán, és lehúzta róla a kámzsát.

Kip elsőre nem értette, miről beszél a férfi, aki most felült, még mindig hátrakötött karral. Harmincéves lehetett, tyreai, mint Kip, csak világosabb arcbőrrel, haja inkább hullámos volt, mint göndör, végtagjai vékonyak és izmosak. Aztán Kip meglátta a szemét.

Azoknak a férfiaknak és nőknek, akik képesek megmunkálni a fényt és luxint tudnak készíteni, azaz a színmágusoknak, mindig különös a szemük. Bármilyen színnel dolgoznak, annak kis maradványa belekerül a szemükbe. Életük folyamán ez pirosra, kékre, illetve más, az általuk használt színre festi az egész szivárványhártyájukat. A fogoly zöld színmágus volt, pontosabban az volt régen. Az ő írisze Gyűrűjében nem maradt épen a zöld szín, hanem széttöredezett, mint a földre ejtett cseréptányér. Még a szeme fehérjében is kis zöld pontok csillámlottak. Kipnek elakadt a lélegzete, és visszahúzódott.

– Kérlek! – könyörgött a férfi. – Kérlek, most nincs rajtam a téboly! Nem foglak bántani!

– Te színholt vagy!

– Akkor már tudod, miért menekültem el a Chromériából.

Mert a Chroméria úgy altatta el a színholtakat, ahogy gazda a szeretett kutyáját, amikor megveszett.

Kip már azon volt, hogy elmenekül, de a férfi nem tett fenyegető mozdulatot. Amúgy is sötét volt, és még a színholtaknak is szükségük van a fényre a színmágiához. Igaz, a homály már kezdett oszlatni, a látóhatár szürkülni látszott. Őrütség volt egy tébolyulttal beszélgetni, bár talán nem akkora őrütség. Legalábbis hajnalig.

A színholt furcsálkodva nézett Kipre.

– Kék a szemed – mondta, és felnevetett.

Kip elkomorult. Utálta, hogy kék a szeme. Az más, ha egy idegennek, például Danavis mesternek kék szeme van, neki jól áll. Kip viszont torzszülöttnak látszott tőle.

– Hogy hívnak? – kérdezte a színholt.

Kip nyelt egyet, és arra gondolt, hogy most kellene elszaladnia.

– Ó, Orholamra, azt hiszed, hogy a neveddel akarlak megbabonáztatni? Micsoda tudatlan, elmaradott hely ez? A kromaturgia nem így működik!

– Kip.

A színholt elvigyorodott.

– Kip. Nos, Kip, gondolkodtál már azon, hogy miért ilyen hitvány élet jutott neked? Nem volt még olyan érzésed, hogy te más vagy, mint a többiek?

Kip nem válaszolt. Igen és de.

– Tudod, *miért* érzed, hogy többre vagy hivatott?

– Miért? – kérdezte halkán, reménykedve Kip.

– Mert egy öntelt kis szarcsimbók vagy! – válaszolta nevetve a színholt.

Kipet készületlenül érte a sértés, s bár anyja ennél rosszabbakat is mondott, egy pillanatra ledöbbsent. Újabb kudarc.

– Ég el a pokolban, te gyáva! – förmedt rá a férfira. – Még menekülni sem tudsz! Elkaptak az ólomlábú katonák!

A színholt még hangosabban nevetett. – Nem *elfogtak!* Besoroztak!

Ugyan, ki sorozna be egy örültet?

– Nem tudták, hogy te...?

– Ó, dehogynem tudták!

Kip gyomra összerándult a félelemtől.

– Az imént mondtál valamit a városomról! Mit akarnak veled?

– Tudod, Orholamnak van humorérzéke. Ez ideig észre sem vettem. Árva vagy?

– Nem. Van anyám – válaszolta Kip. Ahogy kimondta, már meg is bánta, hogy ilyen sokat kiadott magáról a színholtnak.

– Elhinnéd nekem, ha azt mondanám, hogy van egy jóslat rólad?

– Elsőre sem voltál vicces! – mondta Kip. – Mi fog történni a városommal? – Már hajnalodott, és Kip nem akart itt ragadni. Nemcsak azért, mert megérkezik az őrváltása, hanem mert nem tudta, mit tesz majd a színholt, ha fényhez jut...

– Tudod – mondta a férfi –, te vagy az oka, hogy itt vagyok. Nem úgy értem, hogy itt és most. Nem is úgy, hogy: „Miért vagyok a világon?” Vagy Tyreában. Hanem, hogy láncokban, úgy értem.

– Hogy mi? – kérdezte Kip.

– A tébolyban erő lakozik, Kip. Na, persze... – elkalandozott, magában nevetett valamin. Aztán észbe kapott. – Figyelj, a katonának mellényzsebében van a kulcs. Én nem tudtam kivenni, mert, ugye... – megrázta a háta mögött megbilincselte kezzeit.

– És, miért segítenék neked? – kérdezte Kip.

– Néhány egyenes válaszáért, még napfelkelte előtt.

Örült és ravasz. Tökéletes.

– Hadd halljak egyet! – mondta Kip.

– Kérdezz!

– Mi a tervük Rektonnal kapcsolatban?

– Tűz.

– Micsoda? – döbönt meg Kip.

– Bocs, egy válaszról volt szó!

– De ez nem válasz volt!

– Arra készülnek, hogy eltöröljék a városkátokat. Példát akarnak statuálni, hogy senki ne merjen szembezállni Garadul királlyal. Mert, persze, más városok is nemet mondtak a királynak, a Chroméria elleni lázadása senkinek sem tetszik. Annak, hogy minden várost feléget, hogy bosszút álljon a Prizmán, semmi köze a háborúhoz. Ezért csak a te városkádát választották ki. Megszólt a lelkiismeretem, tiltakoztam, szó szót követett, és megütöttem a feljebbvalómat. Nem teljesen az én hibám volt. Tudják, hogy mi Zöldek nem ismerünk szabályokat, sem hierarchiát. Különösen akkor, ha már átszakadt a Gyűrűnk. – A színholt vállat vont. – Tessék, egyenes válasz. Gondolom, ezzel kiérdemelted a kulcsot, nem?

Kip túl sok információt kapott ahhoz, hogy azonnal megeméssze – *átszakadt a Gyűrűje?* –, de ez *tényleg* egyenes válasz volt. Odament a halott katonához. A bőre fakónak tűnt a kelő nap fényében. *Szedd össze magad, Kip! Kérdezd meg, amit meg kell kérdezned!*

Kip tudta, hogy közeledik a hajnal. Az éjszakában baljós árnyak tornyosultak. A Hasadt Szikla két hatalmas ikertömbje csak azáltal volt látható, hogy kitakarták a csillagokat.

Mit kellene kérdezniem?

Tétovázott, nem igazán akarta megérinteni a halottat. Letérdelt.

– Miért az én városomat? – Óvatosan nyúlt a halott ember zsebébe, vigyázva, hogy ne érjen a bőréhez. Két kulcsot talált.

– Azt hiszik, hogy van ott valami, ami a királyé. Nem tudom, mi az. Hallgatóztam, de csak ennyit tudtam kivenni a szavaikból.

– Mije lehet Rektionnak, amit a király akar?

– Nem Rektionnak, neked! Neked, neked!

Kip nem értette. Kérdőn mutatott önmagára.

– Nekem? Éppen nekem? Hiszen nekem semmim sincs!

A színholt örült vigyorral nézett rá, de Kip sejtette, hogy csak megjátssza.

– Akkor ez tragikus tévedés! Részükről tévedés, számodra tragédia.

– Miért? Azt hiszed, hogy hazudok? – kérdezte Kip. – Gondolod, hogy itt lennék és luxint gyűjtögetnék, ha lenne más választásom?

– Nem igazán érdekel, mik a lehetőségeid. Most akkor idehozod azt a kulcsot, vagy kérem még szebben?

Kip tudta, hogy hiba odavinni a kulcsokat. A színholt nem teljesen normális, veszélyes lehet. Ő maga is elismerte. Viszont megtartotta a szavát, Kip hogy' tehetne másként?

Kinyitotta a kézbilincset, aztán a láncok lakatját. Óvatosan hátrált, ahogy egy vadállat elől szokás. A színholt úgy tett, mintha nem venné észre, a karjait dörzsölte, tornáztatta. Aztán az ór fölé hajolt, és még egyszer átkutatta a zsebét. Egy zöld szemüveget húzott elő, amelynek az egyik lenszéje törött volt.

– Velem jöhetnél – mondta neki Kip. – Ha igaz, amit mondasz...

– Mit gondolsz, milyen közel juthatnék a városodhoz anélkül, hogy ki ne rohanjon valaki egy muskétával? Egyébként, amint a nap felkel... Készen állok rá, hogy megtegyem.

A színholt mélyet lélegzett, és a látóhatárt kémlelte.

– Mondd, Kip, ha valakinek egész életében csak rossz cselekedetei voltak, de úgy hal meg, hogy jót tesz, akkor gondolod, hogy ez kiváltja az összes rosszat?

– Nem hiszem – mondta Kip önkéntelenül, de őszintén.

– Én sem.

– De a semminél több – tette hozzá Kip. – Orholam irgalmas.

– Kíváncsi vagyok, akkor is ezt mondod-e, amikor végeztek a városkáddal!

Kipnek még lettek volna kérdései, de minden olyan hirtelen történt, hogy nem tudta összeszedni a gondolatait.

A felkelő nap fényében meglátta, hogy mit rejtett a köd és a sötétség. Sátrak százait állították fel katonás rendben. Katonák. Rengeg katona. Onnan, ahol Kip állt, alig kétszáz lépésnyire a legközelebbi sátortól, úgy látszott, mintha a síkság hunyorogna. A luxindarabkák visszaverték a fényt, beterítették a földet, mintha csillagok lennének, és így üdvözölnék az égbolton levő testvéreiket.

Kip ezért jött ide. A színmágusok általában feltörték a már nem használt luxint, s az felbomlott, függetlenül attól, hogy milyen színű volt. De a csatában, ahol akkora volt a káosz, és olyan sok színmágus harcolt, néhány lepecsételt mágia a földre került, így a napfény nem tudta feltörni. A legutóbbi eső után is sok került a felszínre.

De Kip figyelme gyorsan elterelődött a csillámló luxinokról: négy katona és egy vörös szemüveges, vörös köpenyt viselő férfi közeledett a tábor felől.

– A nevem egyébként Gaspar. Gaspar Elos. – A színholt nem nézett Kipre.

– Mi?

– Én nem egy átlagos színöntő vagyok. Apám szeretett engem. Voltak terveim. Egy lány... Egy élet...

– Én nem...

– Majd megérted. – A színholt felvette a zöld szemüveget, ami tökéletesen illeszkedett az arcára. A lencsék mindkét oldalon ráhajoltak a halántékára, így bármerre nézett, mindent zöld szűrőn keresztül látott. – Na, tűnj el innen!

Amint a nap elérte a látóhatárt, Gaspar felsóhajtott. Mintha Kip megszűnt volna létezni. Olyan volt, mint az anyja, amikor az első mélyet lélegzi be a kábító füstből. Gaspar szikrázó sötétzöld írisze

körül szinte örvénylett a szeme fehérje, mintha zöld vércseppek hullának a vízbe, előbb szétolvadva, aztán megfestve az egészet. A luxin smaragdzöldje kidagadt a szemén át, megvastagodott, megszilárdult és szétterült az egész arcán, fel a haja tövéig, aztán le a nyakához, majd tovább, míg végül kitöltötte az ujjai körmét is sugárzó jáde színnel.

Gaspar nevetni kezdett, mély, őrjöngő, ádáz nevetéssel. Tébo-lyult. És most nem tettet.

Kip elszaladt.

Amikor a halotti máglyákhoz ért, ahol korábban az őrszem állt, ügyelt, hogy a hadseregől távolabbi oldalon kerülje meg. El kellett jutnia Danavis mesterhez. Ő mindig tudja, mi a teendő.

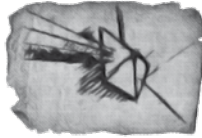
A dombon most nem állt ő. Kip még időben megfordult, hogy láthassa, miként változik, alakul át Gaspar. A kezeiből zöld luxin ömlött a testére, teljesen beborította, mint a kagylóhéj, mint egy hatalmas páncél. Kip nem látta a Gasparhoz közeledő katonákat, sem a vörös színmágust, de látott egy akkora tűzgolyót, mint a saját feje, amint a színholt felé süvít, mellbe vágja és szétrobban, lángot szórva minden irányba.

Gaspar áttörte magát rajta, zöld páncéljára lángoló vörös luxin-darabok ragadtak. Lenyűgöző volt, rettenetes és hatalmas. Kihívó ordítással rohant a katonák felé, és eltűnt Kip szeme elől.

Kip menekült, miközben a karmazsinvörös nap lángra lobban-totta a ködöt.

2. FEJEZET

GAVIN GUILLE ÁLMOSAN NÉZEGETTE az ajtaja alá csúszta-
tott papírlapokat, és azt találgatta, hogy most vajon mi-
ért bünteti Karris. Szobái a Chroméria legfelső szintjének
felét foglalták el. A panorámaablakokat elsötétítették, így tudott itt
aludni, ha egyáltalán aludt. A levélen annyira halványan pulzált a
pecsét, hogy Gavin nem tudta megmondani, milyen színből öntöt-
ték. Felkönyökölt az ágyban, hogy jobban lásson, és kitágította a
pupilláit, hogy minél több fényt gyűjtsenek össze.

Ultraibolya! Ó, hogy az a...!

A padlótól a mennyezetig erő elsötétített ablakok körös-körül a
padlóra zuhantak, a szobát teljes spektrumú fényben fürdetve, ahogy
a reggeli nap megjelent, és egyre feljebb emelkedett a horizonton
a kettős sziget fölött. Mivel Gavin teljesen kitágította a pupilláját,
elárasztotta a színmágia. Túl sok volt ahhoz, hogy magában tartsa.

Fény robbant ki belőle minden irányba, egymást követő hullá-
mokban, kezdve az ultraibolyától. Az infravörös volt az utolsó, mint
egy lánghullám szaladt át a bőrén.

Kiugrott az ágyból, és előntötte a veríték. Mivel minden ablak nyitva volt, a hideg nyárreggeli szellő betört a szobába, és szinte reszketett tőle. Felkiáltott, és visszaugrott az ágyba.

Kiáltása minden bizonnyal elég hangos volt ahhoz, hogy Karris meghallja, és tudomásul vegye, hogy durva ébresztése sikeres volt, mert felhangzott a nő összetéveszthetetlen nevetése. Karris nem volt ultraibolya, tehát biztosan egy barátja segített neki ebben a csínyben. Egy gyors ultraibolya luxinlökettel elintézte, hogy az ablakok becsukódjanak és a sötétítők félig leereszkdjenek. Gavin előrenyújtotta a kezét, hogy kilökje az ajtót, de aztán megállt. Nem adja meg Karrisnek ezt az elégtételt. A lányt azzal a nyilvánvaló szándékkal rendelték a Fehér szolgálólányának, hogy alázatot és komolyságot tanuljon, ám mostanáig ez a terv látványos kudarcnak mutatkozott, bár a Fehérnek mindig voltak rejtett céljai. Gavin mégsem állta meg mosolygás nélkül, amikor kiegyenesedett, és kisimította az összehajtogatott lapokat, amelyeket Karris dugdosott be az ajtaja alatt.

Odament az ajtóhoz. Kint egy kis szervizasztalon ott volt egy tányéron a reggelije. Minden reggel ugyanaz: két szögletes cipó és szintelen bor egy átlátszó üvegcupában. A kenyér búzából, árpából, babból, lencséből, kölesből és tönkölybúzából készült, kovász nélkül. Az ilyen kenyéren élélhetett az ember. És egy ember *el is élt* ezen a kenyéren, de nem Gavin. Neki már a látványától is felfordult a gyomra. Természetesen rendelhetett volna más reggelit is, de soha nem tette.

Bevitte a reggelit, a papírokat pedig a kenyér mellé, az asztalra tette. Az egyik, egy egyszerű feljegyzés nem a Fehér jól ismert levélpapírjára íródott, és nem is arra a kemény, fehér papírra, amit a Chroméria hivatalos levelezéséhez használtak. Megnézte a másik oldalát. A Chroméria postahivatalában ráírták, hogy TS Rektonból, vagyis a Tyrea tartománybeli Rekton városából érkezett a levél. *Ismerős név, lehet, hogy a Hasadt Szikla környékén levő városok egyike? De hát,*

egykor annyi város volt ott! Az is lehet, hogy valaki kihallgatást kér, bár azokat a leveleket kiválogatják, és külön kezelik.

No de, csak sorjában! Félbetörte a cipókat, hogy nincs-e elrejtve bennük valami. Elégedetten az eredménnyel kivett a fiókból egy üveg kék festéket, és egy keveset a borba cseppentett. Megrázogatta a kupát, hogy összekeveredjen, aztán feltartotta az italt, hogy összehasonlítsa a színét a falon függő festmény gránitkék egével.

Tökéletesen végezte a keverést, természetesen. Közel hatezer reggelen csinálta már ugyanezt. Majdnem tizenhat éve. Hosszú idő ez egy férfi számára, aki még csak harminchárom éves. A bort ráöntötte a kettétört kenyérdarabokra, kékre festve, és ezzel veszélytelenné téve azokat. Hetente egyszer Gavin kék sajtot vagy kék gyümölcsöt is készített, de az időigényesebb volt.

Kezébe vette a Tyreából érkezett levelet.

„Haldoklom, Gavin. Ideje, hogy találkozz a fiaddal, Kippel. Lina.”

A fiammal? Nekem nincs is...!

Hirtelen megint összeszűkül a torka, és úgy érezte, hogy megáll a szíve a mellkasában, hiába mondják az orvosok, hogy ilyen nem létezik. „Nyugalom”, tanácsolták, „fiatal és erős vagy, mint egy csatáló”! Csak azt nem mondták, hogy legyen végre férfi. „Rengeteg barátod van, az ellenségeid félnek tőled, és nincsenek vetélytársaid! Te vagy a Prizma! Mitől félsz?” Évek óta nem szólt így hozzá senki. Néha szerette volna, ha valaki megteszi.

Orholamra! A levél le sem volt pecsételve!

Gavin kísértelt az üvegerkélyére, akaratlanul is ellenőrizve a színmágiáját, mint minden reggel. A kezére meredt, s a napfényt az összetevő színeire bontotta, amire csak ő volt képes. Minden ujját más színnel töltötte fel, a látható tartománnyal kezdve: infravörös, vörös, narancssárga, sárga, zöld, kék, ultraibolya. Nem érzett valami zökkenőt, amikor a kéket töltötte? Kétszer is ellenőrizte, rövid ideig a napba nézett.

Nem, még mindig könnyű volt felbontani a fényt, hibátlanul sikerült. Kieresztette a luxint, ujjai közül minden egyes szín kicsúszott és szétoszlott, mint a füst, felszabadítva a jól ismert gyantás aromákat.

A nap felé fordította az arcát, amelynek melege úgy simogatta, mint az anyai kéz. Gavin kinyitotta a szemét, és beszívta a meleg, enyhet adó pirost. Tudatosan irányította be- és kilégzését, hogy minél lassabb legyen. Kiengedte a pirosat, és mély, jéghideg kéket szívott be. Úgy érezte, mintha befagynának a szemei. Mint mindig, a kék most is tisztaságot, nyugalmat és rendet hozott. De nem szolgált tervvel, sem akármilyen apró információval. Kiengedte a színeket. Még mindig jó volt. A hét évből még mindig megmaradt legalább öt. Rengeteg idő. Öt év, öt nagy cél.

Persze lehet, hogy nem *nagy* az az öt cél.

De hiszen az elődei is – nem számítva azokat, akiket az elmúlt négyszáz évben meggyilkoltak, vagy valamilyen más okból korábban haláloztak el –, az összes elődje pontosan hét, tizennégy vagy huszonegy évet szolgált, mint Prizma. Gavin már tizennégy évet tudott maga mögött. Tehát még rengeteg ideje van. Semmi oka azt feltételezni, hogy éppen ő lenne a kivétel. Vagy legalábbis nincs sok oka.

Kezébe vette a másik levelet. Feltörte a Fehér pecsétjét. A vén banya mindent lepecsételt, noha az emelet másik része az övé volt, és az üzeneteit Karris kézbesítette. De nála mindennek megvolt a megfelelő helye és a megfelelő módja. Kétség sem férhetett hozzá, hogy Kékből emelkedett fel.

A Fehér levelében ennyi állt: „Hacsak nem szeretnéd inkább a ma délelőtt érkező tanítványaidat üdvözölni, akkor kérlek, kedves Prizma nagyúr, találkozz velem a tetőn.”

Gavin elnézett a Chroméria épületei fölött, a városon túlra, és figyelte az öböl szélárnyékos részén, a Nagy Jáspis-sziget mellett

horgonyzó kereskedőhajókat. Egy viharvert külsejű atashi szlúp éppen az egyik mólónál gyekekezett a dokkba beállni.

Az új tanítványok üdvözlése. Hihetetlen. Nem arról van szó, mintha túl jó lenne ahhoz, hogy fogadja az új tanítványokat. A fenébe, dehogynem, pontosan *ez az!* Ő, a Fehér és a Spektrum elvileg hatalmi egyensúlyban voltak, de mivel a Spektrum a banyától félt jobban, tény, hogy ő gyakrabban érvényesítette az akaratát, mint Gavin és a Hét Szín együtt. Ezen a reggelen a banya megint próbára akarta tenni, és ha ő most el akar kerülni valamit, ami a tanításnál is fárasztóbb, jobb, ha felmegy a torony tetejére.

Gavin szoros lófarokba fogta vörös haját, és felvette a ruhákat, amelyeket a háziszolgája készített ki számára: elefántcsontszínű ing, jól szabott fekete gyapjúpantalló, túlméretezett és drágakövekkel díszített övvel, ezüstberakásos csizma, és egy fekete köpeny, amelyre ezüstszállal hímeztek ősi, kezdetleges ilytai rúna motívumokat. A Prizma valamennyi szatrapiaié volt, ezért Gavin minden tőle telhetőt megtett azért, hogy minden ország hagyományait tiszteletben tartsa, még a kalózok és eretnekek hagyományait is.

Némi tétovázás után kihúzott egy fiókot, és kivett belőle egy pár pisztolyt. Jellegzetes ilytai mestermunka volt mindkettő, a legökéletesebb kivitelezés, amit Gavin valaha látott. Elsütőszerkezete sokkal megbízhatóbb volt, mint a dörzskerekes mechanika, ezt az új fegyvert kovás pisztolynak hívták. Mindkét pisztoly csöve alatt volt egy penge, és egy akasztókarima is, hogy amikor az övébe dugja a fegyvereket a háta mögött, biztosan tartsák, és olyan szögben, hogy ne nyársalja fel magát, amikor leül. Az ilytaiak mindenre gondoltak.

És, persze, ezek a pisztolyok nagyon idegesítették a Fehér Fekete Gárdáját. Gavin elvigyorodott.

Ám ahogy az ajtó felé fordulva ismét meglátta a festményt, lehevadt az arcáról a mosoly.

A kék kenyérral visszament az asztalhoz. Megfogta a festmény egyik, a sok fogdosástól már sima szélét, és megrántotta. A kép csendben elfordult, és egy keskeny csúszda tárult fel.

Nem volt benne semmi fenyegető. Ahhoz túl szűk volt, hogy egy ember felmásszon rajta, már ha egyáltalán eljutott ideig. Eredetileg szennyesledobó lehetett, s mégis Gavin számára olyannak tűnt, mint a pokol torka, mintha az örökéj tárulna fel előtte. Bedobta az egyik cipót, és várt. Hallotta a tompa koppanást, amikor a kemény kenyér nekiütődött az első zárnak, a halk szisszenést, ahogy az kinyílt, majd bezáródott, aztán egy halkabb koppanást, amint a következő zárnak ütközött, majd néhány pillanat múlva az utolsó koppanást. Még mindig működik mindegyik zár. Minden rendben volt. Minden biztonságos. Az évek során előfordulhattak hibák, de ezúttal senkinek sem kell meghalnia. Üldözési mániára semmi szükség. Majdnem vicsorgott, amikor visszahúzta a festményt a helyére.

3. FEJEZET

HÁROM KOPPANÁS. HÁROM SZISSZENÉS. Három kapu közte és a szabadság között.

A csúszda egy darab kenyeret köpött a rab arcába. Elkapta, szinte oda sem nézve. Tudta, hogy kék, olyan, mint a mély tó tiszta kékje kora reggel, amikor az éj még összeolvad az éggel, és a víz felszínét nem meri szellő sem zavarni. Ha nem elegyítik más színnel, ennek a kéknek a kikeverése nem egyszerű. S ami még rosszabb, ez a keverék unottá teszi a rabot, nem érez szenvedélyt, és még egy ilyen helyen is, mint ez, békében és harmóniában él. De neki ma a gyűlölet tüzére volt szüksége. Ma megszökik.

Az itt töltött évek után néha még a színeket sem látta, mintha egy szürkére festett világra ébredt volna. Az első év volt a legrosszabb. A szeme, amely annyira hozzászokott az árnyalatokhoz, hogy képes volt kielemezni a fény teljes spektrumát, kezdte becsapni. Színeket hallucinált, és ezekből próbált szerszámokat önteni, hogy kitörjön a börtönből. De a képzelőerő kevés volt a mágiához, ahhoz fény kell.

Valódi fény. Ő a Prizma volt, tehát bármilyen szín megfelelt volna az ultraibolyától az infravörösig. A saját testéből gyűjtötte össze a hőt, áztatta a szemét ebben az infravörösben, aztán röpítette neki az unalmas kék falaknak.

A falak természetesen ellenálltak ilyen jelentéktelen mennyiségű hőnek. Öntött egy kék tört, és végighúzta a csuklóján. Ahol a vér a kőpadlóra csöpögött, azonnal kimosódott a színe. Aztán csészévé formált tenyerébe gyűjtötte a vérét, abból próbált piros luxint önteni, de mivel a cellában az egyetlen fény kék volt, nem tudott elég színt adni hozzá. Az sem működött, ha a kenyérré folyatta a vérét. Annak természetes barna színét mindig beszennyezte a kék, ha pedig pirosat adott hozzá, sötétlila árnyalat sikeredett. Nem önthető szín. Magától értetődik. A fivére mindenre gondolt. Ahogy mindig.

A rab leült a lefolyó mellé, és enni kezdett. A börtöne olyan alakú volt, mint egy benyomott labda: a falak és a mennyezet tökéletes gömb, a padlózat kevésbé homorú, de lejtett a közepé felé. A falak belülről világítottak, minden felület ugyanazt a színes fényt bocsátotta ki. A börtöncellában egyetlen árnyék volt, maga a rab. Mindössze két nyílás volt benn: az egyik a csúszdáé fenn, amin át az ennivalója érkezett, és amelyből vékonyan csordogált a víz – le kellett nyalnia, hogy nedvességhez jusson –, a másik lent a csatorna lefolyója.

Nem volt más eszköze vagy szerszáma, mint a keze és az akarata, az erős akarata. Az akaratával bármit tudott önteni kékből, ami kellett, ám amint az akarata elengedte, azonnal szét is foszlott, és csak a por meg a halvány ásvány- és gyantaszag maradt utána.

De ezen a napon eljött a bosszú ideje, a szabadsága első napja. Ez a próbálkozás nem fülhat kudarcba – nem is akart 'próbálkozás-ként' gondolni rá –, ez munka volt, amit el kellett végezni. A dolgot rendbe kell tenni. Már nem emlékezett arra, hogy mindig is így

gondolkodott-e, vagy pedig már olyan régen át van itatva kéikkel, hogy ettől alapjaiban változott meg.

Letérdelt a cellában levő egyetlen dologhoz, ami nem a testvére alkotása volt: egyszerű, sekély mélyedés a padlóban, egy tálka. Először a puszta kezével dörzsölte a tálkát, az ujjbegyeiről a zsírsav tartalmú bőrszirt a kőbe törölte, olyan sokáig, ameddig csak mert. A hegszövetből már nem jön zsír, ezért abba kellett hagynia a dörzsölést, mielőtt kisebesednek az ujjai. Két körmével az orra melletti ráncot kaparta, két másikkal a füle mögöttit, hogy még több szírt nyerjen. Ahonnan csak tudott, zsírt gyűjtött a testéből, és beledörögölte a mélyedésbe. A változás nem volt feltűnő, de az évek során a tálka olyan mély lett, hogy már a második ujjpercéig ért. Fogvartatója rácsszerűen színekötő pokolköveket helyezett el a padlózatban. És bármi, ami ezeken a rácsvonalakon áthaladt, szinte azonnal elveszítette minden színét. De a pokolkő rettenetesen drága. Milyen mélyen lehetnek?

Amennyiben a rács csak néhány hüvelyk mélyen van a kőben, sérült ujjai napokon belül elérhetik, s akkor a szabadság sincs már messze. De ha a fogvartatója elegendő pokolkövet használt, hogy a rácsvonalak egy láb mélyen húzódnak, akkor majdnem hatezer napon át a semmiért horzsolta le az ujjait. Úgy itt fog meghalni. Egy napon majd lejön ide a fivére, meglátja a kis mélyedést – létezésének az egyetlen maradandó jelét a földön –, és jót nevet rajta. Szinte hallotta is ezt a nevetést, és a harag kis szikráját érezte a mellkasában. Ráfújta a szikrára, aminek a melegében sütkérezett. Ez elegendő tűz volt ahhoz, hogy segítsen neki mozogni, hogy ellenpólusa legyen az elpuhító, legyengítő kékek itt lenni.

Ezek után belevizelt a tálkába. És figyelt.

Az átkozott kék fényben, vizeletének sárgáján átszűrődve, egy pillanatra zöld csíkok jelentek meg. Visszatartotta lélegzetét. Telt az

idő, és a zöld zöld maradt... és zöld maradt! Orholamra, megcsinálta! Elég mélyre tudott menni! Áttört a pokolkő rácson!

Ám akkor a zöld eltűnt. Pontosan két másodpercig tartott, mint mindennap. Csalódottságában felordított, de még a csalódottsága is gyenge volt, és kiáltása csak önmagát győzte meg arról, hogy amit hall, az valódi düh.

Ami ez után jött, még mindig megőrizte. Letérdelt a mélyedés mellé. A bátyja állattá változtatta. Egy kutyává, aki a saját ürülékével játszik. De ez az érzés túl régi volt, túl sokszor felidézte már ahhoz, hogy valódi melegséget adjon. Hatezer nap telt el, és ő túlságosan is csalódott ahhoz, hogy leplezze a csalódottságát. Mindkét kezét beletette a vizeletébe, és ahogyan a bőrfelülete zsírját szokta, úgy dörzsölte ezt is bele a mélyedésbe. Ha az összes szín kimosódott is, a vizelet akkor is vizelet marad. Ez savas folyadék, gyorsabban teszi tönkre a pokolkövet, mint a testzsírok.

De az is lehet, hogy a vizelet közömbösíti a zsírokat. Lehet, hogy így egyre távolabbra tolja a szabadulása napját. Nem jutott eszébe semmi. Ettől örült meg, nem attól, hogy a kezét a meleg vizeletbe teszi. De ennek vége.

Kimerte a vizeletet a mélyedésből, és szárazra törölte egy kék rongycsomóval: a ruhája, a párnája büzlött a vizelettől, de olyan régóta, hogy a szag már nem zavarta. Ez nem számított, csak az a mélyedés volt a fontos, aminek holnapra ki kell száradnia, hogy újra próbálkozhasson.

Új nap, újabb kudarc. Holnap újra megpróbálja az infravöröst. Ez már így megy egy ideje. A legutóbbi próbálkozásból már egészen kigyógyult. A következőre elég erősnek kell lennie. Ha semmi másra, arra megtanította a bátyja, hogy milyen erős igazából. És talán emiatt gyűlölte Gavint mindennél jobban a világon. De ez a gyűlölet olyan hideg volt, mint a cellája.

4. FEJEZET

AKORA REGGELI HIDEGBEN Kip olyan gyorsan ügetett át a város főterén, amennyire egy esetlen tizenöt éves től telik. Végül megbotlott egy utcakövön, s így fejfel előre esett be Danavis mester hátsó kapuján.

– Jól vagy, fiacskám? – kérdezte Danavis mester a munkapadja mellől, sötét szemöldökét magasra húzva. Búzavirágkék szemei íriszét félig megtöltötte a tiszta rubinvörös, ami elárulta, hogy színmágus. Danavis mester a negyvenes évei elején járt, inas teste, szörtelesen arca volt. Vastag gyapjú munkanadrágot és vékony inget viselt, amely a hideg reggel ellenére is fedetlenül hagyta sovány, de izmos karját. Piros szemüvege majdnem az orra hegyén ült.

– Aú! Hú! – Kip ránézett lenyúzott tenyerére. A térde is vérzett. – Nem, nem vagyok jól! – Felrántotta a nadrágját, és összerándult a fájdalomtól, amikor felsebzett tenyere hozzáért a durva, valaha fekete vászonhoz.

– Jó, jó, mert... na, ide nézz! Mondd, ezek egyformák? – Danavis mester előrenyújtotta a kezét. Mindegyik élénkvoros színű volt, a

könyökétől az ujjai végéig luxinnal töltve. Felfelé fordította a karját, hogy világos tejeskopi színű bőre ne zavarja meg Kip vizsgáldását. Kiphez hasonlóan Danavis mester is félvér volt, de Kip soha nem hallotta, hogy egy színmágusnak bármi baja származott volna ebből, nem úgy, mint neki. A kelmefestő félig vérederi volt, arcán különös pöttyökkel, amelyeket ők szeplőknek neveztek, és az egyébként sötét hajában volt némi vöröses árnyalat. De legalább a normálisnál világosabb bőre megkönnyítette a választ Kipnek.

A fiú a kelmefestő alsókarja és a könyöke közötti területre mutatott.

– A vörös itt színt vált, és ez kicsit fényesebb. Beszélhetek, khm, veled, uram?

Danavis mester utálkozva söpörte le mindkét karját, és a rubin-vörös luxin máris a vörösnek százféle árnyalatára bomolva toccsant a földön. A ragacsos luxin összetöpörödött és szétoszlott. Kip általában délután jött el, hogy összeseperje a maradékot, lévén a vörös luxin még por alakban is gyúlékony volt.

– Szuperkromátok! Az egy dolog, hogy a lányom az, de hogy a polgármesterasszony férje is? És te is? Két férfi egy városban? Várjunk csak, valami baj van, Kip?

– Uram, van egy öö... – Kip habozott. Nemcsak azért, mert a csatamező tiltott hely volt, hanem mert Danavis mester egyszer azt mondta, hogy szerinte a gyűjtögetés semmiben sem különbözik a sírrablástól. – Hírt kaptál Livről, uram?

Liv Danavis három évvel ezelőtt ment el a Chromériába, hogy kiképezzék, ugyanúgy, mint előtte az apját. Csak egy vakációt engedhetek meg maguknak: az első évben aratáskor hazajöhetett.

– Gyere csak ide, fiacskám! Mutasd a kezedet! – Danavis mester fogott egy tiszta kendőt, és felitatta a vért, határozott mozdulatokkal eltüntetve a koszt is a kezéről. Aztán kinyitott egy palackot, és a

tartalmából a kendőre locsolt egy keveset. Ezzel a brandyvel átitatott kendővel átdörzsölte Kip tenyerét.

Kip nyögdecsejt.

– Ne gyerekeskedj! – szólt rá Danavis mester. Annak ellenére, hogy Kip, amióta csak az eszét tudta, a kelmefestő mindenese volt, néha még mindig megijedt tőle.

– A térdedet!

Kip grimaszolt, felhúzta az egyik nadrágszárát, és feltette a lábát a munkapadra. Liv két évvel volt idősebb Kipnél, mostanra betölthetett a tizenhetet. A faluban nem maradtak férfiak, de Liv azért – persze – nem nézett máshogy Kipre, mint gyerekekre, bár mindig nagyon kedves volt vele. Egy csinos lány, aki kedves hozzá és alkalmanként anyáskodik felette – ennél többet és jobbat Kip nem is remélhetett.

– Annyit mondok, hogy nem minden cápa és tengeri démon lakik a tengerben. A háború óta a Chroméria kemény hely egy tyreainak.

– Gondolod, hogy esetleg hazajön?

– Kip! Anyád megint bajban van? – kérdezte Danavis mester.

A mester nem vette fel Kipet inasának, mondván, hogy a kis Rehton nem tud annyi munkát adni, ami biztosítaná a fiú jövőjét. Azt hangoztatta, hogy ő maga is csak félig-meddig kelmefestő, mivel tud színt önteni. Nyilvánvaló, hogy a Prizmák Háborúja előtt valami más volt, hiszen a Chromériában képezték ki, ami sokba került, és a színmágusokat többnyire megeskették, hogy szolgálattal fizetik vissza a költségeket. Valószínű, hogy Danavis mesterét megölték a háborúban, s ezután önállósította magát. A felnőttek nem sokat meséltek azokról a napokról. Tyrea elbukott, és minden rosszra fordult, ez volt minden, amit Kip és a többi gyerek tudott.

Danavis mester fizetett Kipnek a különféle ház körüli munkákért, mint ahogy sokan a város asszonyai közül, és ételt adott neki, ha arra járt. Sőt, mindig átengedte Kipnek azokat a süteményeket, amiket

az asszonyok azért küldtek, hogy magukra vonják a délceg agglégény figyelmét.

– Uram, a folyó másik partján egy hadsereg van. Azért jönnek, hogy megsemmisítsék a várost. Mi leszünk az elrettentő példa arra, hogy mi vár azokra, akik ellenszegülnek Garadul királynak!

Danavis mester már éppen letorkolta volna, amikor észrevette, hogy Kip komolyan beszél. Egy pillanatig hallgatott, majd az egész magatartása megváltozott.

Szinte záporoztak a kérdései Kipre: pontosan hol vannak, mikor volt ő ott, honnan tudja, hogy el akarják söpörni a várost, hogy néznek ki a sátrak, hány sátort számolt meg, voltak-e ott színmágusok? Kip válaszai még a saját fülének is hihetetlennek tűntek, de Danavis mester mindegyiket elfogadta.

– Azt mondta, hogy Garadul király színholtakat toboroz? Biztos vagy ebben?

– Igen, uram!

Danavis mester hüvelyk- és mutatóujjával megdörzsölte a felső ajkát, mint amikor egy férfi megtörli a bajuszát, bár ő simára volt borotválva. Határozott léptekkel odament egy szekrényhez, kinyitotta, és kivett belőle egy erszényt.

– Kip, a barátaid ma reggel a Zöld Hídnál horgásznak. Menj, és figyelmeztess őket! A király emberei biztosan elfoglalják azt a hidat. Ha nem szólsz nekik, megölik, vagy elhurcolják őket rabszolgának. Itt a városban majd én figyelmeztetek mindenkit. Ha bekövetkezik a legrosszabb, ezzel a pénzzel menj a Chromériába! Liv majd segít neked!

– De... de az anyám! Hová...?

– Kip, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megmentsem őt és a többieket is! Más nem tudja megmenteni a barátaidat. Azt akarod, hogy Isabelt rabszolgaként hurcolják el? Tudod, mi történik akkor, igaz?

Kip elsápadt. Isa most még csak egy pajkos kislány volt, de nem lehetett nem észrevenni, hogy hamarosan gyönyörű nővé csepereedik. A lány nem volt mindig kedves vele, de a gondolat, hogy valaki bánthatja, haraggal töltötte el Kipet.

– Igen, uram! – Kip megfordult, hogy elinduljon, de még visszaszólt. – Uram, mi az a szuperkromát?

– Púp vagy a hátamon! Na, lódulj már!

5. FEJEZET

EZ BIZONY NEM SZÉP. A levél – a „van egy fiad” tartalmú levél – le sem volt pecsételve. Gavin biztosra vehette, hogy a Fehér emberei elolvassák a teljes levelezését. Karris viszont nevetett, amikor átadta, ami azt jelenti, hogy ő nem olvasta el. Ezek szerint nem tudja. Még nem. De elment, hogy jelentse a Fehérnek. Aki már várta Gavint.

Körözött a vállával, a nyakát az egyik, majd a másik oldalra hajtotta, hallgatta a megnyugtató kis roppanásokat, és elindult. A Fekete Gárda testőrei lépést tartva haladtak mögötte, mindegyiknél volt dörzskerekes muskéta és jatagán, vagy valami más fegyver. Felment a lépcsőn a Chroméria nyitott tetőteraszához. Mint mindig, most is Karrist látta meg először. Alacsony, természetből formás alakja a kemény edzésekkel eltöltött évek alatt túlságosan is kiszákkásodott, az erei kidagadtak. Hosszú, egyenes szálú haja ma platinaszőke volt. Tegnap rózsaszínű. Gavin azt szerette, ha szőke. A szőkeség rendszerint jó hangulatot jelentett nála. A hajszíne váltogatásában nem

volt semmi varázslat: egyszerűen szerette gyakran átfesteni. Vagy azt képzelte, hogy ő annyira magasan az átlag fölött áll, hogy nem érdemes még csak megpróbálnia sem beolvadni.

Mint minden, a Fehér védelmét ellátó feketegárdista, Karris is finom anyagú, kifejezetten a harcra szabott fekete nadrágot és inget viselt, egyetlen dísz a vállán és nyakánál arany fonallal kivarrt rangjelzés volt. Mint a társai, ő is vékony, fekete *jatagánt* hordott – egyélű, kétszeresen is hajlított pengéjű kardot –, és pajzs helyett egy fémbotot, középen egy marokkással. A többiekhez hasonlóan őt is alaposan kiképezték e két – és még számos más – fegyver használatára. Amiben különbözött tőlük: az ő bőre nem volt olyan sötét, mint egy pariaié vagy ilytaié.

A természete sem volt olyan komor. Az ajkai folyton pajkos fintorra húzódtak. Gavin felvonta a szemöldökét, amikor ránézett, jelezvén, hogy a sötétítőkkal végzett ma reggeli huncutsága bosszantja kissé, majd a Fehér elé állt.

Orea Pullawr összeaszott öregasszony volt, aki egyre többet és többet használta a kerekesszékét, amiben most is ült. A feketegárdisták biztosították, hogy az őrségben minden váltásnál legalább egy jól megtermett férfi legyen arra az esetre, ha a lépcsőn fel vagy le kellene vinni. De testének erőtlensége ellenére Orea Pullawrnak több mint egy évtizede nem volt arra szüksége, hogy megvédje fehér ruháját kihívóival szemben. Az emberek többsége már nem is emlékezett a valódi nevére; egyszerűen csak *a Fehér* volt.

– Készen állsz? – kérdezte. Ennyi év után sem tudta elfogadni, hogy Gavin számára ez nem jelent nehézséget.

– Megoldom.

– Mint mindig – válaszolta a Fehér. Szürke szeme tiszta volt, tekintve az íriszeit körülölelő, felül kék, alatta zöld színű ívektől. A Fehér kék/zöld bikromát volt, de azok a színívek mostanra kimosódtak a szemeiből, mert nagyon régóta nem használta a mágját.

De mindegyik ív a lehető legszélesebb volt, a pupillától egészen az írisz legszéleig terjedtek. Ha újra színt öntene, átszakítaná a Gyűrűt: a szín áttörne mindkét szeme fehérijébe, és ez a halálát jelentené. Ezért nem viselt színezett szemüveget. A többi visszavonult színmágustól eltérően ő a látszat kedvéért sem hordta tovább a nem használt szemüvegét, emlékeztetve ezzel mindenkit arra, hogy mi is volt ő régen. Orea Pullawr a Fehér, és ennyi elég.

Gavin elindult az emelvény felé. Fölötte egy hatalmas, fényes kristálytető volt, amelyet ívelt síneken mozgathattak az év adott napjának vagy hónapjának megfelelően. Neki nem volt erre szüksége. Soha. De úgy tűnt, mindenki másnak kényelmesebb azt gondolni, hogy mankó kell neki, hogy megbirkózzon azzal a rengeteg fénnel. Még fénycsömöre sem volt soha. Az élet nem igazságos!

– Van valami különleges kívánságod? – kérdezte a Fehértől.

Az már önmagában kész rejtély, hogy a Prizma hogyan képes megérezni a mágia egyensúlyhiányát a világban. Azzal a homályos vallási magyarázattal, hogy mivel a Prizma közvetlen kapcsolatban áll Orholammal, ennél fogva az összes szatrapia is, komolyan nem is foglalkozott senki, mielőtt Gavin Prizma lett. Még a Fehér is szinte megilletődöttnek tűnt, amikor erről kérdezte, pedig nála cinikusabb asszonnyal Gavin nem találkozott.

Igaz, sokra nem mentek vele, de valamikor régen ő és a Fehér alkat kötöttek: a Fehér tanulmányozhatja őt, ő együttműködik, és cserébe szabadon utazhat, a Fekete Gárda nem szaglászik folyton a nyomában. Legtöbbször ez így is volt. Ám előfordult, hogy akaratán kívül is bosszantotta a Fehért, mivel úgy tűnt, hogy az elmúlt tizenhat év alatt, amióta ő a Prizma, semmit sem tanultak. Ám amikor túlságosan is elutasító volt, a Fehér felhívatta őt ide, és azt mondta, hogy feltétlenül tanulmányoznia kell, hogyan mozog a fény Gavin bőrén keresztül. Most tehát helyreállítja az egyensúlyt. A szabadban. Télen. Meztelenül.

Nem kellemes. De Gavin nagyon jól megtanulta, hogy hol van a határ. Elvégre a Hét Szatrapia uralkodója.

– Szeretném, ha újra lehetővé tennéd a feketegárdistáknak, hogy végezzék a dolgukat, Prizma nagyúr.

– Gondolom, az egyensúly helyreállításával kapcsolatban.

– Egész életükben arra képezik magukat, hogy minket szolgáljanak. Az életüket kockáztatják. És te minden héten eltűnsz. Megegyeztünk, hogy utazhatsz nélkülük, de nem ilyenkor, amikor vészhelyzet van!

Szolgálnak minket? Na, azért ez kicsit bonyolultabb ennél!

– Veszélyesen élek – mondta Gavin. Állandóan emiatt hadakoztak. A Fehér bizonyára úgy gondolta, hogy ha nem rendez jelene-tet, akkor Gavin még több szabadságot sajtol ki belőle. Kétségtelen, hogy ezt jól látta. Gavin a szeme sarkából a Fehérre nézett, a Fehér ugyanígy sandított vissza rá. A feketegárdisták nagyon-nagyon csendben voltak.

Vajon, te is így bánnál velük, bátyám? Vagy egyszerűen csak engedelmességre bájолnád őket? Az én életemben minden a hatalomról szól.

– Ma nem kérek semmi különlegeset – mondta a Fehér. Gavin hozzákezdett.

Egy Prizma két olyan dologra képes, amire rajta kívül senki. Először is Gavin minden külső segítség nélkül alkotó színeire tudta bontani a fényt. Egy átlagos vörös színmágus csak egy vörös ívet tud önteni, egyik szélesebbet, a másik keskenyebbet. Ahhoz, hogy ezt megtehessék, valami vöröset kell látniuk – vörös sziklákat, vért, napnyugtát, sivatagot, bármit. A másik mód, amit a színmágusok már régen megtanultak: vörös szemüveget viselnek, amely átszűri a nap fehér fényét, és csak a vöröset engedi át. Ez kevesebb energiát ad, de még mindig jobb, mint teljesen a környezettől függni.

Minden színmágusra ugyanazok a korlátozó szabályok vonatkoztak: a monokromátok egy színt önthettek csupán, a bikromátok

kettőt – általában egymás melletti színeket, mint a pirosat és a narancsot, vagy a sárgát és a zöldet. A polikromátok voltak a legritkábbak, ők három vagy több szín fölött rendelkeztek, de nekik is azokból a színekből kellett varázsolniuk, amelyeket láttak. És csak a Prizmának nem volt szüksége szemüvegre. Gavin volt az egyetlen, aki önmagán belül szét tudta bontani a fényt.

Ez nagyon kényelmes volt Gavinnek, de senki másnak nem származott haszna belőle. Amiből hasznuk volt, az most következett: áll a Chroméria legtetetjén, a fény átáramlik a szemén, bőrét átítatva a színskála minden színével. Minden pórusából ezt engedti ki, és megérzi a világban a mágia egyensúlyhiányát.

– Délkelet felé, mint a múltkor – mondta Gavin. – Valahol Tyrea mélyén, valószínűleg Kelfingben, valaki infravöröst használ, még hozzá nagyon sokat.

A forróság és a tűz általában háborús mágiát jelentett. A legtöbb nem-színmágus hadúr és szatrapa először ilyen helyre ment, ha embereket akart ölni. Nem egy bonyolult dolog. A Tyreában használt infravörös mennyisége arra utalt, hogy vagy csendes beháborút vívnak, vagy az új szatrapa, Rask Garadul új iskolát állított fel, hogy harci színmágusokat képezzen ki. A szomszédjai valószínűleg nem örülnének, ha megtudnák. A ruthgári kormányzó meg végképp nem, aki elfoglalta Tyrea korábbi fővárosát, Garristont.

Nem csak az infravörös felhasználása nőtt: mióta Gavin utoljára egyensúlyt teremtett, több vörös, mint kék mágiát használtak, és több zöldet, mint narancsszínűt. A rendszer eredetileg önszabályozó volt. Ha a vörös színmágusok szerte a világban túl sok pirosat használtak, akkor egyre nehezedett számukra a színöntés, ugyanakkor a kék színmágusoknak könnyebb lett. A zárt vörös luxin könnyebben bonthatóvá vált, míg a zárt kék összetömörült. Azon a szinten ez már vesződséggel és bosszúsággal járt.

Legendák szólnak arról az időszakról, mielőtt Lucidonius eljött, és elhozta Orholam igaz vallását. Akkoriban a mágia központjai szétszórtan működtek szerte a világban: a zöld a mai Ruthgarban, a vörös Atashban és így tovább, mindenütt pogány isteneket imádtak, elmerültek a babonákban és a tudatlanságban. Néhány hadúr csaknem valamennyi kéket lemészárolta. Azt mondják, hogy az Azúr-kék-tenger hónapok alatt vérré változott, megölték a vizet is. A tengerpartokon éheztek a halászok. Kevés kék színmágus élte ezt túl, s utána hősiesen dolgoztak, hogy a maguk erejéből visszaállítsák az egyensúlyt, ám olyan sok kék mágiát használtak, hogy önmagukat pusztították el. A tengerek ugyan kitisztultak, és a vörös színmágusok ismét úgy dolgoztak, mint korábban, de ekkorra egyetlen kék színmágus sem maradt. Semmi sem sikerült, amihez vörös luxint használtak, a tengerek ismét véresek lettek, visszatért az éhínség és betegségek kora.

Ezúttal sokáig tartott. Csaknem minden nemzedékből ezerszámra szedték áldozataikat a hatalmas természeti katasztrófák, és ők azt hitték, hogy valamivel megsértették szeszélyes isteneiket.

A Prizmák ennek vették elejét. Gavin már akkor megérezte, hogy megbomlott az egyensúly, mielőtt annak bármilyen fizikai jele lett volna, és helyre is állította azt az ellentétes szín megerősítésével. Amikor a Prizma kimerült – és ez elkerülhetetlenül bekövetkezett a hetedik, a tizennegyedik vagy a huszonegyedik évben –, akkor a Chromériának keményen kellett küzdenie a katasztrófa megelőzéséért. Olyankor az ő dolguk volt a tűzoltás (néha szó szerint is). Leveleket küldözgettek a világ minden részébe, felszólítva a kékeket, hogy csak sürgősség esetén öntsenek színt, és a pirosakat, hogy ők viszont a szokásosnál többet. Mivel élete során mindenki csak meghatározott mennyiségű színöntést végezhet, ezzel a pirosak halálát siettették, a kékeket pedig mind a hét szatrápiában visszatartották a

hasznos munkától. Az ilyen időszakokban a Chroméria lázasan kereste azt, aki betöltheti a Prizma helyét. Orholam pedig, ahogy az a tanításban meg volt írva, küldött is minden generációnak egy új Prizmát.

Csak hogy Gavin nemzedékének a tévedhetetlen bölcsességű Orholam két Prizmát küldött – és a világot ezzel két részre szakította.

Gavin szélesre tárt karokkal lassan körbefordult, és előbb ultrabiolya fényfoltokat bocsátott ki, hogy ellensúlyozza az infravöröset, majd pirosat, hogy ellensúlyozza a kéket, végül narancssárgát, hogy ellensúlyozza a zöldet. Amikor a világ jó közérzete helyreállt, abbahagyta.

Megfordult, és a Fehérre mosolygott. A nő arca, mint általában, most sem árult el semmit. A feketegárdistákon – maguk is színmágusok, így lehetett fogalmuk arról, hogy Gavin mekkora erőt fejtett ki az imént – sem látszott különösebb megrendülés. Vagy egyszerűen csak hozzászoktak már ehhez. Elvégre ő a Prizma, az a dolga, hogy megtegye a lehetetlent. Persze, kis megkönnyebbülést éreztek. Az ő munkájuk az volt, hogy megvédjék a Fehért, akár a Prizmától is, ha arra kerülne sor.

Gavin volt a Prizma, és így – elvileg – a Hét Szatrapia uralkodója. A valóságban azonban a kötelességei főleg vallási jellegűek voltak. Azokat a Prizmákat, akik nem érték be azzal, hogy csak látszathatalmuk van, erőszakkal háttérbe szorították. Gyakran véglegesen. A Fekete Gárda az életét adta, hogy megvédelmezze a Prizmát, de a Chroméria feje a Fehér volt. Ha arra kerül sor, a Fehérért fognak harcolni, nem érte. Azzal is tisztában voltak, hogy ha ez bekövetkezne, mindannyian meghalának, de hát erre is képezték ki őket. Karrist is.

Gavin néha elgondolkodott, hogy ha ez megtörténne, Karris az utolsó lenne, aki rárontana, hogy megölje, vagy az első?

– Karris? – szólalt meg a Fehér. – Egy Tyreába induló hajó vár rád. Fogd ezt a levelet! Ha már elindult a hajó, elolvashatod. Amikor tudsz, evez is az úton. A gyorsaság a lényeg!

Átadott Karrisnek egy összehajtogatott levelet. Nem volt lepecsételve. Vagy teljesen megbízott Karrisben, hogy nem nyitja fel, mielőtt elindulna a hajó, vagy tudta, hogy azonnal elolvassa, akár le van pecsételve, akár nincs. Gavin azt hitte, jól ismeri Karrist, de most nem tudta volna megmondani, mit fog tenni.

Karris elvette a levelet, és mélyen meghajolt a Fehér előtt, Gavinre még csak rá sem pillantott. Aztán megfordult és elment. Gavin akarat ellenére figyelte a távozó karcsú, kecses, erős alakját, de aztán elkapta a tekintetét. A Fehér már úgyis észrevette, ám ha tovább bámulná, valószínűleg tenne valamilyen megjegyzést.

Amint Karris eltűnt a lépcső alján, csak intett, és a feketegárdisták hallótávolságon kívülre húzódtak vissza.

– Nos, Gavin! – mondta kezét összekulcsolva. – Van egy fiad? Magyarázatot kérek!

6. FEJEZET

AZÖLD HÍD ALIG HÁROM MÉRFÖLDRE VOLT REKTONTÓL, felfelé a folyón. Kip teste tiltakozott a futás ellen, de akárhányszor lassított, képzelete a folyó túlsó partján közeledő katonákat mutatta neki. Előttük kellett odaérnie.

Tizenkét, a rabszolgaságról és a halálról szóló rémképpel később oda is ért. Isabel, Ramir és Sanson a híddal szemben tanyáztak le, és horgásztak. Isabel a hideg ellen jól beöltözve Sansont figyelte, ahogyan az egy szívárványos pisztrángot fárasztott, miközben Ram azt magyarázta, hogy mennyire rosszul csinálja. Most fölnéztek Kipre, ahogy hétrét görnyedve fújtat. Katonáknak nyoma sem volt.

– Innen el kell menni! – mondta Kip két lélegzetvétel között. – Jönnek a katonák!

– Jaj, ne, csak azt ne! *Katonákat* ne! – kiáltott fel Ram megjárt szott ijedtséggel.

Sanson talpra ugrott, mert azt hitte, hogy Ramir komolyan beszél. Sansonnak előreálltak a fogai, hiszékeny volt és jámbor természetű,

s mindig ő értette meg utoljára a vicceket, amelyeknek legtöbbször éppen ő volt a célpontja.

– Nyugi, Sanson, csak vicceltem! – mondta Ramir, és indokolatlanul nagyot csapott Sanson vállára.

Amikor először hallottak az újoncokat követelő toborzókról, azonnal tudták, hogy ha közülük valakit Garadul király szolgálatába kényszerítenek, az csak Ram lehet. Tizenhat éves volt, mindnyájuknál idősebb egy évvel, és az egyetlen, akit nagyjából katonának nézhettek.

– De én nem! – mondta Kip, még mindig előrehajolva, kezével a térdére támaszkodva erősen zihált.

Sanson elbizonytalanodott.

– Anyám azt mondta, hogy az alcaldesa keményen beolvasott a király emberének. Kereken megmondta neki, hogy bedughatja a parancsot a fülébe!

– Ismerve a polgármesterasszonyt, aligha azt mondta, hogy a *fülébe!* – szólalt meg Isa, gonosz kis mosollyal. Sanson és Ram nevettek, bár nem értették, mire céloz.

Kip észrevette, hogy Isa Ramre néz. Gyors, helyeslést kérő pillantás volt csupán, s amint megkapta – Kip látta –, a lány öröme megkétszereződött. Ettől a gyomrába nyilallt a fájdalom. Megint.

– Mi van, Kip? – kérdezte Isa. A szeme nagy és barna, az ajka telt, az alakja tökéletes, a bőre makulátlan, képtelen volt úgy beszélgetni vele, hogy ne vegyen tudomást a szépségéről. Még Livnél is csinosabb, tényleg, a legeslegszebb *itt*.

Kip kereste a szavakat. *Emberek közelednek, hogy megöljenek mindannyiunkat, én meg a lányt félttem, akinek még csak nem is tetszem.*

A Zöld Hídtól három- vagy négyszáz lépésre volt a legközelebbi narancsliget. Értékes búvóhely a híd és a fák között.

– Ott van egy... – kezdett bele Kip, de Ram figyelemre sem méltatta.

– Ha besoroznak, önként jelentkezem harci színöntőnek! – mondta. – Tudom, hogy veszélyes, de ha mindent itt kell hagynom, amit szeretek, akkor legalább legyek valaki! – A dicső jövőt sejtető távolba nézett, Kip pedig szeretett volna behúzni egyet a csinos, hősködő arcába.

– Miért nem menekülsz el Sansonnal? – kérdezte Ram. – Tudod, hogy elrejtőztek a nagy, gonosz hadsereg elől! Isa és én el akarunk búcsúzni.

– Miért nem búcsúzkodhattok el itt? – kérdezte Sanson.

Isa elpirult.

Ram szeme megvillant.

– Na, most komolyan, tényleg ekkora balfékek vagytok? – mondta úgy, mintha viccelne.

– Figyelj, Ram! – szólalt meg Kip. – A sereg azért jön, hogy példát statuáljon. El kell mennünk innen! Most, azonnal! Danavis mester azt mondta, hogy elfoglalják a hidat!

A Zöld Híd az utolsó hadsereg átkelésének terméke volt. Az egész zöld luxinból épült, ami a legtartósabb luxin: miután lezárták, lassabban törik szét, mint a többi fajta. Azt mondják, hogy amikor Gavin Guile vezette itt át a seregét, hogy megsemmisítse ördögi öccse, Dazen Guile seregét, maga a Prizma, Gavin öntötte a hidat. Ő egyedül!

Másodpercek alatt! A katonák lassítás nélkül átvonultak rajta, igaz, közben az előőrsök minden még megmaradt ennivalót és lábasjóságot elkoboztak a városban. A férfiakat már korábban hadiszolgálatra kötelezték az egyik vagy a másik fél oldalán.

Ez volt az oka annak, hogy valamennyien apa nélkül nőttek fel. Rektonban mindenki komolyan vette azt, ha egy hadsereg vonult át a városon. Még a gyerekek is.

– Dagikám, megetténél nekem egy szívességet? Meghálálom! – mondta Ram.

– Ha elmész a katonákkal, nem leszel *itt*, hogy megháláld! – válaszolta Kip. Meg tudta volna ölni Ramet, amikor Daginak nevezte.

Ram arca eltorzult. Korábban is verekedtek, és mindig Ram győzött, de soha nem könnyen. Kip sok mindent kibírt, de néha teljesen megvadult. Ezt mind a ketten tudták.

– Na, megteszed nekem azt a szívességet? – kérdezte ismét Ram.

– Mennünk kell! – Kip már majdnem üvöltött. Nem is értette, hogy miért csodálkozik, hiszen nem véletlenül szólították Ramirt mindig Ramnek, vagyis Kosnak: ha a fejébe vett valamit, nem ismert akadályt, mindenkit félresöpört az útjából, nem nézett se jobbra, se balra. A mai célja pedig az volt, hogy elvegye Isabel szüzességét. Egyszerűen ennyi. Nincs az a hódító sereg, ami megakadályozná ebben ezt a hülye állatot.

– Na, jó! Gyere, Isa, elmegyünk a narancsligetbe – mondta Ram.

– Nem hiszem, hogy ezt valaha is elfelejtem neked, Kip! – tette hozzá.

Megfogta Isa kezét, és maga után húzta. A lány ment vele, de a válla fölött még visszanezett Kipre, mintha azt várná, hogy az majd csinál valamit.

Mit tehetett volna? Hiszen nagyon is jó irányba mentek. Ha most odaállna Ram elé és pofán vágná, Ram véresre verné, és ami még rosszabb, mind a ketten ott lennének a nyílt terepen. Ha Kip most utánuk menne, Ram azt feltételezné, hogy verekedni akar, s bár ez nem igaz, az eredmény ugyanaz.

Isabel még mindig őt nézte. Annyira gyönyörű volt, hogy az már fájt.

De meg tudja állni! *Ne tégy semmit! Rejtőzz el a híd alatt!*

Nem!

Kip átkozta magát, mégis előjött a Zöld Híd árnyékából. Isa éppen visszanezett rá, a szemei elkerekedtek, és Kip úgy látta, mint ha halvány mosoly jelenne meg az ajkain. Igazi öröm ez, mert Kip

utána megy és férfiként viselkedik, vagy csak az a kétes élvezet, hogy miatta verekszenek? Aztán a lány pillantása elfordult róla, és a folyó másik partja felé nézett meglepetten.

A hídról egy férfi kiáltása hallatszott, de a víz csobogásától Kip nem értette, mit mond. Ram megbotlott, amikor felért a folyópart tetejére. Nem egyenesedett ki, sőt, térdre rogyott, imbolygott és hátraesett.

Ram merev teste legurult a partfalon, s Kip csak akkor vette észre, hogy a hátából egy nyílvesző áll ki.

Isa is látta. Arra az emberre nézett, aki a túlsó parton állt, aztán Kipre, majd rohanni kezdett a másik irányba.

– Öld meg! – parancsolta egy hangos, tiszta férfihang a hídon, pontosan Kip fölött. A hangban semmi szenvedély nem volt.

Kip gyengének és tehetetlennek érezte magát. Túl sok időt vesztetett. Az agya nem tudta felfogni, amit a szeme látott. Isa nagyon gyorsan szaladt a folyóparton. Mindig is gyors volt, de most nem volt hová bújni, nem volt menedék a nyílvesző előtt, ami – Kip tudta – már célba vette. Szíve hevesen vert a mellkasában, ott dobogott a fülében, egyre hevesebben, kétszer, háromszor is gyorsabban.

A szeme elkapta az elsuhanó árnyékot: a nyíl! Kip karja összerándult, mintha belé ütközött volna, majd alig látható, vékony és éles valami röppent ki belőle kék villanással.

A nyíl a folyóba csobbant, Isától jó tizenöt lépésre. Az íjász káromkodott. Kip lenézett a kezére. Mindkét keze remegett és kék volt. Olyan szembántóan fényes kék, mint az ég. Annyira meglepődött, hogy egy pillanatig moccanni sem tudott.

Visszanézett Isára, aki már több mint százlépésnyire volt tőle. Aztán megint villant a nyílvesző szikár árnyéka, a látómezeje szélétől a közepe felé, majd tovább szállt, egyenesen Isa hátába. A lány először arcra bukott a folyópart éles kövein, de aztán lassan feltérdelt. Kip látta, hogy nyíl áll ki a lapockája alatt, kezén és arcán csorog a

vér. Már majdnem talpra állt, amikor a következő nyíl a hátába fúródott. Arccal a sekély vízbe esett, és nem mozdult többé.

Kip bambán, hitetlenkedve állt. Csak arra a pontra tudott nézni, ahol Isa hátából felbugyogott a sötétvörös élet, s a folyó tiszta vizébe csordogált.

Fölöttük a hídon paták dobogtak. Kip gondolatai kavarogtak.

– Uram, az emberek készen állnak! – mondta fölöttük egy férfi.

– De... uram, ez a mi városunk! – Kip felnézett. A híd zöld luxinja áttetsző volt, és látta a férfiak árnyékát, ami azt jelentette, hogy ha ő, vagy Sanson megmozdulna, a katonák meglátnák őket.

Csönd, aztán ugyanaz a tiszt, aki Isa halálát követelte, hidegen kérdezte:

– Tehát hagynunk kellene, hogy az alattvalók döntsék el, mikor engedelmeskednek a királyuknak? Netán az is kétesélyes, hogy engedelmeskednek-e az én parancsaimnak?

– Nem uram. Csak...

– Befejezted?

– Igen, uram.

– Akkor felégetni a várost! Öljetek meg mindenkit!

7. FEJEZET

MÉG A LÁTSZATÁT SEM ŐRZÖD MEG, hogy nem olvasod el a leveleimet? – kérdezte Gavin.

A Fehér kurtán felnevetett.

– Miért sérténém meg az intelligenciádat?

– Erre vagy fél tucat okot tudnék felsorolni, ami azt jelenti, hogy *te* valószínűleg legalább százat – vágott vissza Gavin.

– Nem válaszoltál a kérdésre. Van egy fiad? – A Fehér, megátalkodott elszántsága ellenére, nem emelte fel a hangját, de Gavin tudta, hogy nem térhet ki a válasz elől, hiába is ravaszkodna. A Fehér mindenki másnál jobban átérezte a helyzet komolyságát. Ezt még a feketegárdisták sem hallhatják meg. De ha ő elolvashatta a pecsét nélküli levelet, akkor más is megtehetette.

– A legjobb tudomásom szerint ez nem igaz. Nem is értem, hogyan lehetne az.

– Mert elővigyázatos voltál, vagy mert egyszerűen lehetetlen?

– Nem várhatod el, hogy válaszoljak erre – mondta Gavin.

– Tudom, hogy a Prizmának komoly kísértésekkel kell szembe-sülnie, és én nagyra becülöm az évek óta tartó önmegtartóztatásodat, illetve a diszkréciódat, te tudod, melyiket. Nem kellett állapotos fiatal tanulókkal foglalkoznom, sem dühödt apákkal, akik azt követelték volna, hogy házasságra kényszerítselek a lányukkal. Ezt meg is köszönöm neked. Viszonzásul én sem támogatom az apád törekvését, hogy házasságra kényszerítsen, bár ez kétségtelenül könnyebbé tenné mind a te, mind az én életemet. Okos ember vagy, Gavin. Elégge okos ahhoz, legalábbis remélem, hogy tudd: kérhetsz tőlem új háziszolgát, akár többet is, vagy amit csak kívánsz. Mellesleg, remélem, hogy... nagyon óvatos vagy.

Gavin köhintett. – Senki sem lehet óvatosabb.

– Nem teszek úgy, mintha nem tudnék minden utazásodról, és a legjobb tudásom szerint a háború óta nem jártál Tyreában.

– Tizenhat éve – mondta csendesen Gavin. Tizenhat éve? Tényleg tizenhat éve lenne, hogy ott járt? *Mit tenne a Fehér, ha megtudná, hogy a testvérem él? Hogy éppen alattunk, e torony mélyén tartom egy csak az ő számára kialakított pokolban?*

A Fehér felvonta a szemöldökét, mintha valami mást olvasott volna ki zavart arckifejezéséből.

– Ó, a háború alatt sok minden megtörténhet férfiak és nők között, akik azt gondolják, hogy nem élük túl. Vadabb időszakod volt az neked is. Szóval, lehet, hogy ez a felfedezés egy *különleges* probléma.

Gavin úgy érezte, megáll a szíve. A tizenhat éve történt ezer dolog közül az volt most a legfontosabb, hogy amikor az a gyerek megfogant, ő már Karris jegyese volt.

– Ha egészen biztos vagy abban, hogy ez nem igaz – folytatta a Fehér –, akkor Karris után küldök egy embert, hogy vegye el tőle a levelet. Szívességet akartam tenni neked. Ismered Karris vérmérsékletét. Úgy gondoltam, mindkettőtöknek jobb lesz, ha olyankor

tudja meg, amikor távol van tőled. Aztán, ha lehiggad, gondolom, majd megbocsát neked. De ha megesküszöl, hogy nem igaz, akkor nem is kell megtudnia, nemde?

Gavin egy pillanatig elcsodálkozott a vén banyán. Ez kétségtelesen kedves volt tőle, ugyanakkor ezt az egész szituációt úgy rendezte meg, hogy Karris is jelen legyen, amire az lehetett az egyetlen oka, hogy lássa Gavin legőszintébb reakcióját. Kedves, kegyetlen és ravasz volt egyszerre, és semmit sem bízott a véletlenre. Gavin századjára is figyelmeztette magát, hogy Orea Pullawrral állandóan résen kell lennie.

– Semmi emlékem sincs arról az asszonyról. Semmi. De azok rettenetes idők voltak, és... Nem, esküdni nem mernék rá. – Tudta, hogyan értékeli a Fehér ezt a választ. Azt hiszi, hogy most bevallja, hogy a jegyességük alatt hűtlen volt Karrishez, de ő biztos volt benne, hogy vigyázott. Persze, a fiatal férfiak követnek el hibákat.

– Mennem kell – mondta. – Muszáj végére járnom a dolognak. Ez az én problémám.

– Nem – mondta a Fehér minden érzelem nélkül. – Most már Karrisé. Nem küldelek el Tyreába, Gavin. Te vagy a Prizma. Elég kellemetlen az is, hogy a színholtak után kell küldjelek.

– Te nem *küldesz* engem. Csak nem állítasz meg.

Ez volt az akaratok első titáni összecsapása. A Fehér nem engedhette, hogy egy Prizma veszélyeztesse az életét, ezt örülségnek tartotta. Gavinnek nem voltak ellenérvei, de nem tűrte, hogy megálítsák. A Fehér bezárta a lakosztályába, erre Gavin kiobbantotta az ajtókat.

Végül a Fehér feladta, de Gavinnek fizetnie kellett érte.

A Fehér egy percig hallgatott, majd halkán, finoman megszólalt:

– Ennyi idő után, annyi megölt harcos és annyi megmentett ember után, még mindig fáj?

– Úgy hallom, valami eretnekség terjed ott – mondta Gavin nyersen. – Valaki megint a régi istenekről prédikál. Ennek utána kell néznem.

– Gavin, többé már nem vagy *promachos*!

– De azért a félig képzett színmágusaikból ötven sem tudna megállítani!

– Te *vagy* a legjobb Prizma az elmúlt ötven, de talán száz évben! És lehet, hogy ötvenegy színmágusuk van, vagy akár ötszáz is az ő kis eretnek Chromériájukban, talán meg sem fogom tudni. Karris majd leellenőrzi azt a nőt meg a fiát, és meglátjuk, hogy mit tud kideríteni erről a Garadul 'királyról'. Két hónapon belül visszajön. Ami pedig a színholtakat illeti: egy szokatlanul erős Kéket láttak Véserdő pusztaságában, aki Ru felé tartott.

Egy Kék, aki a világ legvörösebb része felé igyekszik? Különös. A kékek rendszerint nagyon logikusan cselekszenek. Ügyes! A Fehér elterelte a figyelmét, és nem hagyott neki időt, hogy utolérje Karrist.

– Akkor, szíves engedelmekkel, Nagyasszony! – mondta gúnyos udvariassággal, mint mindig. Nem várta meg a beleegyezését, összegyűjtötte a mágiáját, és elindult a torony széle felé.

– Nem, nem mehetsz! – mondta a Fehér.

Gavin megállt és sóhajtott. – Mért?

– Gavin! – korholta a Fehér. – Nem felejtetted el az ígéretedet, hogy ma tanítani fogsz! Nagy megtiszteltetés minden osztálynak, ha veled találkozhat. Hónapok óta várnak erre!

– Melyik osztály az? – kérdezte Gavin gyanakodva.

– Az ultraibolyák. Összesen hatan vannak.

– Nem ebben az osztályban van az a lány, akinek mindig szinte kibuggyanak a mellei? Lana? Vagy Ana? – Az még csak hagyján, hogy az érett nők üldözték Gavint, de ez a lány már tizennégy évesen utánavetette magát!

A Fehér bánatosan bólintott. – Már többször is beszéltünk vele erről.

– Nézd – mondta Gavin –, mindjárt visszahúzódik a dagály, és el kell érnem Karrist. Azt az órát megtartom legközelebb, amikor találkozunk. És nem lesz kifogás, nem lesz vita!

– A szavadat adod?

– A szavamat adom.

A Fehér úgy mosolygott, mint egy jóllakott macska.

– Jobban élvezed a tanítást, mint bevallod, ugye, Gavin?

– Bah! – legyintett Gavin. – Viszontlátásra!

Mielőtt a Fehér bármit mondhatott volna, a torony széléhez szaladt, és levetette magát.